

[Schovelin.]

ikke Landet, men Staten, og den danske Stat har altid overfor fremmede Kreditorer optraadt med en saadan Korrekthed og Kulance, at det i og for sig er naturligt, at man behandler den som en første Klases Debitor. I hvor høj Grad man af Kursen kan slutte sig til Udlandets Dom over det danske Erhvervssamfund, er et Spørgsmaal for sig, men jeg er ikke blind for, at naar man mener at kunne byde en saa høj Kurs, maa man mene at kunne faa afsat de paagældende Obligationer, og saa skulde dette ganske vist synes at tyde paa, at Danmark i vide Kredse i Amerika og England har et vist Ry for Soliditet.

Naar vi har opnaaet et saa gunstigt Resultat, saa skal det særlig — ser jeg af forskellige Meddelelser i Pressen — skyldes det energiske Arbejde, som en af Direktørerne i Privatbanken har udfoldet, idet han allerede for lang Tid siden, endogsaa længe inden der var Tale om, at vi skulde have et Statslaan, og længe forinden det blev offentligt udbudt, i London „arbejdede energisk“ — som det jo hedder i Avis sproget — for at skaffe dette fine Resultat. Da han altsaa paa det givne Tidspunkt ikke kunde vide det allermindste om, at dette Laan kom, om, hvorvidt det kom nu eller ikke, saa maa man i høj Grad beundre hans Forsynlighed, og man maa være glad over det lykkelige Instinkt, som ledede ham til at tage saa tidligt fat paa Sagen, forud for andre, hvilket har haft dette gunstige Resultat til Følge.

Jeg skal anbefale Lovforslaget.

Gunnar Fog-Petersen: Fra mange Sider i Befolkningen ses der hen til det Statslaan, som nu skal optages, med stor Forventning. Der er ofte fra forskellig Side — og jeg tror med Rette — blevet peget paa Nødvendigheden af at tilvejebringe ny Kapital, som kunde have til Følge, at den høje og for Erhvervslivet saa tyngende Rentefod kunde falde, Obligationkursen stige, Byggeriet derved blive lettet o. s. v. Naar nu Laanet skal optages og optages i den Form, hvori det her foreslaas, saa tror jeg, man har Lov til at sige, at de Forventninger, man har stillet til det, i ikke ringe Grad bliver opfyldt ved de gunstige Betingelser, hvorunder Laanet optages. Det er glædeligt, at vi kan vende tilbage til den lavere Rentefod, og at denne samtidig kan betinge en saa høj Kurs, som den gør. Jeg ser deri et Udtryk for, at vi nærmer os en Tid med roligere økonomiske Tilstande, med en la-

vere Rentefod i Almindelighed, men ogsaa med en mindre, forhaabentlig til Gengæld mere sikker Arbejdsfortjeneste.

Medens der saaledes kan være Grund til at være tilfreds med Lovforslaget, saaledes som det foreligger for os nu, kan det ikke nægtes, at den Højde, den samlede Statsgæld efterhaanden kommer op paa, giver al mulig Anledning til Omtanke. Ikke alene er hele Statsgældsbyrden jo aarlig meget tung at bære for Befolkningen, men den vil herefter blive endnu tungere, og det er derfor af stor Vigtighed, at denne ekstra Byrde — og det er jo den sidste Byrde, der virker tungest, naar man har en stor Byrde i Forvejen — nu ogsaa bliver lagt paa de Skuldre, som formaar at bære den. Afdragene paa Laanet og Forrentningen deraf rækker jo langt ind i Fremtiden, og jeg tror, dette er berettiget, fordi den store økonomiske Katastrofe, som har ramt vort Land og hele vor Verdensdel, ikke kan bæres af et enkelt Slægtled paa et kort Aaremaal. Naar det siges i Bemærkningerne til Lovforslaget, at man har strakt Amortisationstiden ud over et saa langt Aaremaal for at gøre Byrden overkommelig, saa er dette rigtigt, men naar det samtidig siges, at Byrdens Varighed ikke bør strækkes ud over et enkelt Slægtled, er dette ikke rigtigt, thi Laanet kommer til at ramme mere end et enkelt Slægtled. En Borger, der træder ind som Skatteborger samtidig med Laanets Optagelse, vil jo have en ikke ringe Udsigt til, at det følger ham om ikke helt til Graven, saa i hvert Fald ud over hans bedste Aar og langt hen imod den. Det er jo ikke saadan, at Menneskelivet er skarpt afgrænset i forskellige Slægtled, disse gaar jævnt over i hinanden. Vi maa være klare over, at naar vi vedtager dette Lovforslag, lægger vi Byrder ogsaa paa mange ufødte Mennesker, som vil blive Borgere her i Landet, og dette maa, synes jeg, opfordre alle til at betænke, hvor alvorlig den økonomiske Krise, hele den Situation, vi er inde i, er. Hverken dette eller Statsgældens samlede Højde opfordrer efter min Opfattelse til Lyssyn. Laanet kan vel indeholde et Moment, som kan virke opmuntrende i en mørk Tid. Men det opfordrer først og fremmest til streng Økonomi baade i den private og i den offentlige Husholdning. — Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg har kun at takke samtlige Ordførere for den velvillige Modtagelse af Lovforslaget.